

του **Remi Boyer**

Όντας η σταθερά και ο άξονας της ευρωπαϊκής ερμητικής σκηνης από τον 17^ο αιώνα, στις πολλαπλές πολιτιστικές εκδηλώσεις του, ο Ροδοσταυρισμός παραμένει ακατάληπτος όπως το Πνεύμα, ίσως γιατί η ίδια του η φύση είναι Πνεύμα. Εκτός από την πιο γόνιμη δημιουργική μεταφορά της δυτικής Παράδοσης, αποτελεί μια μεταφυσική και μια φιλοσοφία της αναζήτησης, σήμερα δε θα λέγαμε, μια μεταφυσική και μια φιλοσοφία της αφύπνισης. Μεταφυσική και φιλοσοφία που έρχονται να αντιστηρίξουν, όσο είναι κι αυτές αντιστηριγμένες, μετά από μια αυστηρή προπαρασκευαστική μελέτη, μια άσκηση, μια ποιητική, μια τέχνη, που θέλουν να εγγράψουν το Πνεύμα μέσα στην μορφή για να απελευθερωθούν καλύτερα απ' αυτήν εδώ, ενδεχομένως δια μιας θεουργίας, μιας αλχημείας, μεταλλικής ή εσωτερικής, αλλά όχι απαραίτητως. Μερικές φορές ο Ροδοσταυρισμός δεν είναι παρά απογύμνωση έως την Ουσία.

Στους ιστορικούς εναπόκειται το καθήκον να μιλήσουν για την ιστορία, τα μανιφέστα, τους άνδρες, τις γυναίκες, τις Ροδοσταυρικές ή τις εγγενείς προς αυτές οργανώσεις, τις επιτυχίες, τις αποτυχίες, τα έργα. Ο Κρίστοφερ Μάκιντος, ο Ρόλαντ Ένπχοφερ, ο Ρομπέρ Βανλού, μεταξύ άλλων, εκπληρώνουν τέλεια αυτή την εγκόσμια αποστολή.

Εγώ θα ήθελα να ασχοληθώ εδώ όχι με αυτό που υπάρχει, αλλά με αυτό που εμμένει, ή, καλύτερα, με αυτό που επιμένει, μέσω της κίνησης του Ροδοσταυρισμού, που υπήρχε ήδη πριν από τον 17"

αιώνα, για παράδειγμα στους "Φίλους του Θεού", κατά την εποχή του Διδασκάλου Έκχαρτ, και που αποτελεί την παράδοξη μοναδικότητα του, όχι πλέον "τα έργα" αλλά το "Μεγάλο Έργο". Να συλλάβω ως προς ποια σημεία ο Ροδοσταυρισμός, είτε της Ανατολής είτε της Δύσης, εγγράφεται ως Ατραπός εδώ και τώρα, ως αξιοκρατική γραμμή, ως καθετότητα, ενώ ταυτόχρονα διαλύεται στις περιφέρειες και τις περιπέτειες της ανθρώπινης ιστορίας.

Βεβαίως υπήρξαν, κατ' εκείνη την προσωρινότητα, και υπάρχουν ακόμα, κάποιες ροδοσταυρικές σύνοδοι, πάντοτε περιορισμένες, κολέγια αναζητητών αφιερωμένων στην συντεχνία την ταυτόχρονα θρησκευτική, επιστημονική, φιλοσοφική, μεταφυσική και λειτουργική, μερικές φορές δε, όπως στην περίπτωση του 17ου αιώνα, πολιτική και κοινωνική, διδάσκαλοι της Τέχνης συγκεντρωμένοι για να μοιραστούν και να δημιουργήσουν. Αυτές οι μυστικές ομάδες εκδηλώνονται ταυτόχρονα ως χώρος συντήρησης, εργαστήριο και προσευκτήριο. Τρεις λειτουργίες σε μία. Η Αρκάνα στην υπηρεσία του Υπέρτατου Καλού.

Ωστόσο, ο Ναός του Ρόδου και του Σταυρού είναι ένας τόπος-κατάσταση που εγγράφεται παντού και πουθενά, το δε πνεύμα του Elias Artista, του αγγέλου

προστάτη του Ροδοσταυρισμού, της Πνοής του, καθιστά τον αναζητητή ερυθρό μοναχό, είναι μόνος και πλήρης εντός του διότι είναι Ένα, αυτόνομος, δίδει μόνος του στον εαυτό του τον δικό του νόμο, είναι ένας μοναχικός καλλιτέχνης του κενού και της πληρότητας, ένας δάσκαλος του τίποτε και του παντός που επέλεξε να είναι νομάδας. Η αναζήτηση του Ρόδου-Χριστού είναι πάντοτε δίχως όρους, οπαδός της ελεύθερης σκέψης, τόσο κατά την διαδρομή της όσο και στην Ανατολή της.

Έργον ή Πάρεργον, το ένα δια του άλλου, το άλλο δια του πρώτου, ο Κεραυνός του Elias Artista σφραγίζει αυτό που ολοκληρώθηκε εν Χριστώ, όπου ο όρος Χριστός δεν πρέπει να εννοηθεί εδώ μόνο με την θρησκευτική του έννοια, του κεχρισμένου που συνδέει, αλλά με την "Ηλιακή" έννοια της Απολυτότητας. Τούτο σημαίνει: "πάντοτε να είσαι προσανατολισμένος προς και να τρέφεται από αυτήν την Απολυτότητα", να χαράζεις κατ' αυτόν τον τρόπο τον άξονα του Είναι, ο οποίος μεταφέρει την Σοφία, άξονα γύρω από τον οποίο περιστρέφονται οι οφιοειδείς ατραποί του Πραγματικού.

Αυτές οι αβέβαιες ατραποί, που εμφανίζονται κάτω από τα πόδια του διαβάτη και σβήνονται πίσω του, σταθεροποιούνται μέσα σε αναπόφευκτα

μεσοδιαστήματα: Αγάπη, Αλήθεια, Άσκησις, Έρως, Ήθος. και μερικά άλλα, προκειμένου να σχεδιαστεί μια ανώτερη Γεωμετρία των Σοφών, μία επιστήμη του Μεσοδιαστήματος. Δεν είναι μια ατραπός προς την σιγή ούτε μια σιωπηρή ατραπός, είναι η Σιγή που πορεύεται. Εδώ πρέπει να εννοήσουμε αυτό που απαιτείται τεχνικώς από την αυτοενθύμηση, από την παρουσία στον εαυτό, από την ένταση της συνειδητότητας μέσα στο μεγάλο παιχνίδι της ενέργειας, ταυτόχρονα οριστική απάντηση και κάλεσμα στην Χάρη.

Αλλά, τι σφραγίζει, λοιπόν, ο κεραυνός του Elias Artista; Τρεις Διαθήκες, τρεις σπόρους Ενδοαιωνιότητας, την Διαθήκη με την Φύση, την Διαθήκη με τον Νόμο. τέλος την Απόλυτη Διαθήκη, την Λίθο, τον Χαμένο Λόγο, την Σιωπηρή Ισχύ, ή, πάλι, την περιφέρεια των φυσικών κόσμων, τον άξονα του Είναι, το σημείο Απολυτότητας, σφραγισμένα μέσα σε τούτο εδώ το σώμα, μέσα σε τούτη εδώ την ύλη. Σώμα θεοποιημένο. Ύλη που έγινε πνεύμα. Απόλυτη ελευθερία.

Εδώ βρίσκεται η μεταφορά που μεταφέρει ο Ροδοσταυρισμός, η δυνατότητα ενός "ακόμα μη δυνατού" που πραγματοποιείται μέσα στην στιγμή που περνά, δια μιας άφατης Αγάπης που ανοίγει έτσι έναν

νέο Αιώνα. Τούτο δεν είναι ένας ποιητικός τύπος, αλλά σαφώς μια πρακτική την οποία υπαινισσόμαστε εδώ, πρακτική σαφώς ζωντανή, αλλά πάντοτε πολύ δύσκολη στην κατάκτηση και την πραγμάτωση της.

Τελευταίο σημείο, αλλά όχι κι από τα πιο ασήμαντα, τουλάχιστον κατά τα φαινόμενα, πού να αναζητήσουμε το Ρόδο και τον Σταυρό; Μέσα στον Εαυτό. Δια του Εαυτού. Και πού αλλού; Μέσα στην Φύση, μέσα στη Γη, μέσα στο πνεύμα του Νερού, μέσα στο πνεύμα του Αέρα, μέσα στο Πυρ... Μέσα στην απρόσμενη και δημιουργική σχέση που διατηρούμε με την απόλυτη Θηλυκότητα... Μέσα στους αβάν-γκάρντ καλλιτέχνες (ας θυμηθούμε τον Ζώρζ Μπατάϊγ, τον Αντρέ Μπρετόν, τον Βικτώρ Μπρωνέρ ή την Σβέβα Καετάνι), ή στους αβάν-γκάρντ επιστήμονες (ο Ρομπέρ Αμαντού έλκει την προσοχή μας ιδιαιτέρως στον Κεν Γουϊλμπερ)... και σε κάποια ερμητικά κολέγια ή κάποιες ερμητικές οικογένειες τόσο σπάνιες όσο και διακριτικές, που δεν μπορεί κανείς να τις συναντήσει, ει μη μόνον εάν είναι ελεύθερος από κάθε ανάγκη, μακριά, πολύ μακριά, από όλες τις ανθρώπινες συμβάσεις. Ερωτική και παράδοξη Περιπέτεια.

Βιβλιογραφία

Edighoffer Roland, Les Rose-Croix et la crise de la conscience européenne au XVII siècle, Editions Dervy, Παρίσι 1998.

McIntosh Christopher, The Rose Cross and the age of reason, Editions E.J. Brill, Λάιντεν 1992.

Vanloo Robert, L' utopie Rose-Croix du XVIIe siècle a nos jours, Editions Dervy, Παρίσι 2002.